

Hogguer попита „où?“ Schlüpfriges Thema [хлъзгава тема]. Князът се смѣше и мълчеше, Palgrave продължаваше неучтиво по-нататък да приказва, докато князът обърна разговора. — Следъ това минахме въ билиардната стая. Князът ме попита пуша ли; въ министерството повечето сж не пушачи. (Балабановъ, Начовичъ и т. н.). Разговоръ съ Riedesel и Корвинъ. Князът каза нѣколко думи за двореца, който тепърва сега взелъ донѣкжде завършена форма; грамадни суми сж дадени за това отъ русите; за търговията въ София и нуждата отъ желѣзници. — Разговоръ съ Palgrave. Следъ това князът дълго приказва съ мене български, поразително дълго; билъ ли съмъ въ канцеларията, за училищата—(1500 народни училища споредъ моитѣ сведения), общинскитѣ училища и лошо платенитѣ учители отъ общинитѣ (нуждата отъ централизация въ държавни рѣще), българитѣ студенти въ чужбина (липса на контролъ); князът додаде, че и Хр. Стояновъ е юристъ и иска да стане министъръ; хората тукъ, казахъ, искатъ да иматъ постоянна смѣна на министерството, както въ Гърция (князът: ja das wäre sehr traurig [това би било твърде печално]), Gründung einer Ackerbauschule [основаването на едно земеделско училище] (азъ мислѣхъ на полето при Ловечъ), Handelschule, Gewerbeschule, Industrie—Eisenindustrie, Tücher [търговско училище, занаятчийско училище, индустрия — желѣзна индустрия, платове], (азъ и князът бѣхме съгласни за нуждата отъ изработване на шаеци за войската въ самата страна). — Князът върна чая и се прибра приблизително следъ 9 часа.

Слѣзнахме долу. Азъ за малко се отбихъ при Стоилова. Балабановъ съ една бележка ни викаше у себе си. Азъ съ фракъ и Стоиловъ съ златни копчета. У Балабанова намѣрихме Атанасовича и Протича съ госпожицата и гувернантката, познати ми отъ Виена. Музика на пиано. Балабановъ на шега изпѣ нѣколко стиха отъ български народни пѣсни. Скука. Разговаряхме за Fallmerayer; le comité secret exécutif (театъръ, млади дипломати и пр.). Следъ 12 ч. бѣхъ въ кѣщи.

20 ноемврий, четвъртъкъ—Св. Арх. Михаилъ. Заранъта бѣхъ у Стоилова, станалъ на 10 часа. Отдохъ у продавача на мебели, нѣмецъ отъ Маджарско, хубави работи, ала страшно скжпи. Търсихъ Давидова — à table. Ходихъ у Груича, полковникъ, сръбски представителъ (намѣрихъ кѣщата му съ помощта на стражаръ, малка кѣщичка въ калния край на града, Радомирска улица, минава се презъ мѣста, по които пасатъ стада), нѣмаше го въ кѣщи. — Обѣдвахъ въ ресторанта. Полковникъ Тимлеръ показва на Начовича и менъ антимонъ или олово, изпратено отъ Кюстендилъ; може би е въ връзка съ старитѣ кратовски рудници. — Следъ обѣдъ бѣхъ у Стоилова, той отиде у Давидова; влиянието на Русия — никаква друга политика тукъ не е възможна, освенъ руска. По-